

při prodeji jedné třetiny Apolonii O-ové nebylo v knize pozemkové vymazáno, žaloval tuto u okresního soudu na zaplacení náhrady 400 K' za užívání této třetiny pozemku, ačkoliv se byl práva toho svého času výslovně vzdal. Právem běře zmateční stížnost obžalovaného Josefa M. rozsudek tento z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. v odpor, poněvadž odsuzujícím výrokem zákon v ustanovení § 197 tr. z. byl porušen. Obžalovaný obmezil se na to, že podáním žaloby dovolával se příslušného soudu civilního, by dle zákona rozhodl o správnosti jeho nároku proti Apolonii O-ové. I kdyby stěžovatel jako žalobce co do správnosti svého nároku nebyl jednal, jak rozsudek zjišťuje, bezelstně, mohlo by zažalování nároku, jehož se byl svého času výslovně vzdal, shledáno býti jen se stanoviska mravního povážlivým; lstivého předstírání neb jednání, jakého podstata trestného podvodu vyžaduje, nelze v něm spatřovati ani tehda, kdyby svůj nárok snad za civilního sporu byl opíral i o tvrzení, vědomě nepravdivá neb neúplná. Za civilní rozepře měla žalovaná Apolonie O-ová příležitost, by se proti nároku zažalovanému bránila a nesprávná snad tvrzení žalobcova vyvracela, kteréžto příležitosti též v tomto případě v mezích zákona neobmezeně využila. Soudce sám povinen byl hleděti z moci úřední k tomu, by věc náležitě byla objasněna, což se též skutečně plnou měrou stalo, než ve věci samé bylo rozhodnuto. Že rozhodnutím na tomto podkladě vynešeným snad žalovaná Apolonie O-ová na svém majetku neb svých právech hmotně byla poškozena, za to nelze činiti zodpovědným stěžovatele, obzvláště ne s hlediska trestního zákona. Výrok odsuzující stěžovatele pro zločin podvodu jest tudíž zřejmě právně pochybeným, i bylo zmateční stížnosti jeho dáti místo.

Čís. 384.

Padělání peněz a cenných papírů. Činnost toho, jemuž hlavní pachatel nabídl bankovku, opatřenou nepravým kolkem, by ji za odměnu proměnil, jest pouze spoluvinou na činu, jímž byl hlavní pachatel uznán vinným.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 325/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jihlavě, pokud jím byl obžalovaný Antonín K. uznán vinným přečinem dle § 4, odstavce třetí zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., zrušil však, použiv ustanovení § 290 tr. ř., rozsudek nalézacího soudu ohledně spoluobžalovaného Ottona W-a a uznal ho vinným toliko přečinem spoluviny na přečinu dle § 4, odstavce třetí cit. zákona — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost není odůvodněna po stránce práva hmotného, pokud dovozuje, že obžalovaný Antonín K. měl alespoň pro poslední pokus udání prostřednictvím spoluobžalovaného Ottona W-a vinným uznán býti spoluvinou na zločinu dle § 4, odstavec první zák., pro nějž odsouzen byl jako přímý pachatel Otto W. Vycházejí ze zjištění nalézacím soudem předse-
vzatého, dle něhož obžalovaný K. jednou v únoru 1920 nabídl spoluobža-

lovanému W-ovi 50korunovou bankovku, opatřenou falešným kolkem s tím, že mu dá odměnou 10 Kč, když tuto porušenou bankovku promění, což učiniti tento se také skutečně pokusil, sdílí nejvyšší soud názor, že celou činnost obžalovaného K-a nutno posuzovati jako činnost jednotnou, nesoucí se jedině k tomu, by zmíněnou bankovku vědomě udal za peníz pravý. K tomuto cíli použil pak obžalovaný K. další činnosti spoluobžalovaného W-a, kterou proto nelze pokládati za novou samostatnou činnost tohoto obžalovaného, nýbrž toliko za další pokračování za týmž cílem se nesoucí činnosti hlavního pachatele, obžalovaného K-a, jemuž přece nešlo o nastrojení nového samostatného činu trestního, nýbrž toliko o to, by prostřednictvím obžalovaného W-a zbavil se — t. j. vědomě udal — porušenou bankovku za pravou. Soud nalézací subsumoval proto správně zjištěnou činnost obžalovaného K-a pod skutkovou podstatu přečinu dle § 4, odstavec třetí zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a nař.; uznáv však spoluobžalovaného Ottona W-a vinným zločinem dle § 4, odstavec první zmíněného zákona, užil v jeho neprospěch nesprávně zákona trestního (§§ 290 tr. ř. a 281, čís. 10 tr. ř.), neboť činnost obžalovaného W-a se jeví dle vylíčeného zjištěného skutkového děje jako napomáhání k vykonání činu, přímým pachatelem obžalovaným Antonínem K-em zamýšleného, a lze ji proto správně subsumovati toliko pod skutkovou podstatu spoluviny na přečinu ve smyslu § 5 tr. zák. a § 4, odstavec třetí zákona shora zmíněného. Názor zmateční stížnosti, že trestní zodpovědnost obžalovaného K-a nutno posuzovati s hlediska spoluviny na zločinu dle odstavce prvního citovaného ř. 10, byl by jen tehdy správným, kdyby obžalovaný K., nepředáv spoluobžalovanému W-ovi porušenou bankovku, věděl, že tento má sám takovou bankovku, již nabyt od osoby třetí, od obžalovaného K-a odlišné, naváděl tohoto, by ji zkusil proměnit. Tomu tak v případě, o němž jde, nebylo, neboť obžalovaný W. — jak zjištěno — nabyt bankovky od hlavního pachatele obžalovaného K-a, a pokračoval pak dále v činnosti jako jeho nástroj.

Čís. 385.

Svolení ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. lze udělit pouze výslovně a není pořadatel oprávněn z toho, že mu po té, když byl shromáždění u úřadu ohlásil, nebyl doručen výnos, povolení od-pírající, usuzovati, že povolení bylo uděleno mlčky.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 96/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury ku zachování zákona:

Rozsudkem okresního soudu v Mor. Budějovicích ze dne 31. srpna 1920, kterým byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, č. 135 ř. zák. spáchaný tím, že tábor lidu pod širým nebem na den 11. dubna 1920 do Velkého B. svolal bez předchozího svolení úřadu, byl porušen zákon v ustanovení § 3 tohoto zákona.